

Byl to rok plný kompromisů. Alex mi po mámině smrti zachránil rozum, ale já mu za to zaplatila vlastním snem. Strach, že opět zůstanu úplně sama, mě ochromil. Uvěřila jsem mu, že tyhle trosky jsou naším jediným bezpečným přístavem. Jenže Eldorie pro mě není jen cíl na mapě – je to slib. A tenhle rok v ruinách mě začínal pálit víc než žízeň, která se nedá utiřit ani tou nejčerstvější krví.

„Ani ses se mnou nerozdělila,“ ozval se za mými zády.

Otočila jsem se k němu a starostlivě zkontrolovala jeho nedávná zranění. Předevčírem jsem ho našla, jak leží mezi popelnicemi s ošklivou tržnou ránou na stehně. Popral se s medvědem, kterého chtěl ulovit, a přecenil své síly. Kdyby byl člověk, ještě týdně by se z postele ani nehnul – naše upířská krev ale funguje jinak. Stačilo pár hodin a maso se začalo samo scelovat. Teď už byla rána skoro zahojená.

Zhluboka jsem se nadechla. „Co tvoje noha?“

„Možná tě to překvapí, ale je v pohodě.“ Ušklíbl se a udělal pár jistých kroků.

„To je dobře,“ pousmála jsem se. Takže by byl schopný pokračovat se mnou na západ.

Chvilí jsme na sebe mlčky hleděli. Ticho mezi námi bylo takřka hmatatelné.

Pak Alex zavrtěl hlavou. „Ne. To si děláš srandu.“

Nakrčila jsem čelo.

„Chceš do Eldorie.“

„Možná?“ pokrčila jsem rameny.

„Nechci se tě dotknout, ale upřímně,“ podíval se na mě vyčítavě, „co ti tady chybí?“

Pootevřela jsem ústa a hledala správná slova.

„Nejde o to, co mi chybí,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžeme tu přece žít věčně.“

„Proč ne? Zvířat je tu dost.“

„Právě že není,“ odsekla jsem. „Každý den chodíme–“

Ani mě nenechal domluvit. „Na přežití to stačí.“

Zaskřípala jsem zuby. Nemám ráda, když mi skáče do řeči.

„Každý den chodíme spát s větší a větší žízni,“ zvýšila jsem hlas, abych mohla dopovědět větu. „V Eldorii tohle všechno skončí.“

Udiveně zvedl obočí. „Aha. Hodně zajímavý názor.“

Svrátila jsem čelo. *Copak mu to nedochází?*

Alex si založil ruce na prsou a nevěřicně na mě zíral. Chvilí mlčel – takové to nepříjemné mlčení, které říká víc než slova. Jeho pohled byl iritující.

Zmátl mě. „Co děláš?“

„Čekám, až z tebe něco vypadne.“

Nedělej ze mě hlupáka, Alexi, propálila jsem ho očima. „V Eldorii by bylo všechno lepší.“

„Tyhle kecy máš od mámy, vid’? Hlas měl plochý, bez emocí. A právě proto to bolelo víc.“

„Tři dny jsme nepili.“ Přešla jsem to bez komentáře. „Korist každým dnem mizí. Za ten rok se Sektor smrti změnil – zima je delší, zvěře ubývá. Musíme odejít.“

Choval se, jako by mě neslyšel. Jako by mezi námi stála několikametrová zeď. „Poslyš, já chápu, že na tebe tvoje máma měla vliv. Ale ona byla *člověk*. A navíc – už je mrtvá.“

„Tohle jsi mi připomínat nemusel.“ Zatnula jsem zuby, až mi v čelisti luplo. Ale pamatovala jsem si i druhou stranu. To, jak celý den seděl vedle mě bez jediného slova, dokud jsem nepřestala plakat. Alex byl takový. Uměl ubližovat i léčit.

„Hele, Keiko, mně se tady líbí,“ pohodil rukama. „Máme tu všechno. Co víc bys chtěla?“

Pohled na něj mě bolet. To, že mi pomohl z depresí, mi teď připadalo jako smyčka kolem krku. Jestli ho nedokážu přesvědčit, budu se muset rozhodnout mezi ním a vlastním životem. A já se neplánovala nechat pohrbit zaživa jen kvůli jeho tvrdohlavosti.

S povzdechem jsem se na něj podívala. „Proč se tak bojíš změň?“